

[Gustav Pedersen.]

Forelæggelsestale, skal sætte ind for at beskytte de regulære erhvervsmæssige og samfundsmæssige Interesser. Det er som et Led i disse Bestræbelser dette Lovforslag er fremsat.

Jeg gaar ud fra som givet, at der ikke med Hensyn til Formaalet med dette Lovforslag kan være nogen Uenighed. Derimod kan der maaske være nogen Uenighed om de bestemte Sætsler, der er foreslaaet, om de netop har den Størrelse, der vil være passende til Formaalet. Alene af den Grund, at det ikke er muligt at se, hvor meget eller hvor lidt de forskellige Foranstaltninger, der sættes ind her, hver for sig virker, vil det heller ikke være muligt paa Forhaand at sige, hvor meget der skal til, for at man kan faa det rigtige frem. Jeg vil imidlertid mene, at den Forhøjelse, der er foreslaaet, skulde have Forudsætninger for at virke hemmende paa den usunde Spekulation, og saa vil der være Grund til, naar Loven har virket til Udgangen af Juni 1940, at tage Problemet op til Behandling igen og paa Basis af de Erfaringer, man til den Tid har indvundet, at tage Stilling til, om man skal gaa videre og faa Sætslerne ændret i den ene eller den anden Retning. Jeg finder derfor, at det vil være rigtigst at tage Lovforslaget, som det ligger, og skal anbefale det til en velvillig Behandling og hurtig Vedtagelse.

Krag: Det foreliggende Lovforslag er jo den højtærede Finansministers første Bidrag til den Skattebuket, der utvivlsomt som Følge af de ulykkelige Forhold i Europa vil blive trykket de i Forvejen saa stærkt skatteredne Skattebetalere i Haanden, men der er vel næppe nogen Tvivl om, at dette Lovforslag ikke vil støde paa Modstand fra nogen Side, saasom Spekulationen er et Skatteobjekt, som det er ganske naturligt at tage i Betragtning. Ingen i denne Sal vil være uenig med den højtærede Finansminister om, at Forholdene bør lægges saaledes til Rette nu, at Børsspillehelvedet fra 1914—1920 under den nuværende internationale Situation ikke slaas op paa vid Gab. Men naar den højtærede Finansminister begrundet det foreliggende Lovforslag nærmest ud fra moralske Betragtninger, idet han siger, at det formentlig i nogen Grad vil kunne bidrage til at hemme den usunde og skadelige Udvikling paa Aktiemarkedet, tror jeg rigtig nok, at den højtærede Finansminister i saa Henseende vil blive skuffet, thi hvis en Aktieejers har købt Aktier for skal vi sige 20 000 Kr. og om føje Tid kan

sælge dem for 50 000 Kr., vil jeg hævde, at saa spiller det ikke den fjerneste Rolle for den vedkommende eller virker bremsende paa ham, om han skal betale 5 pro mille af Værdien af denne Omsætning eller eventuelt 15 pro mille.

Det Spil, der fandt Sted i 1914—1920 paa Fondsbørsen, var et lovligt Spil, et saare forargeligt og ulykkebringende Spil, og et Spil, som efter Venstres Opfattelse under ingen Omstændigheder maa gentages. Men Finansminister Brandes fik jo ikke moralske Tømmere i den Anledning; han vedkendte sig under Forhandlingerne om den første Særlovgivning paa dette Omraade i begge Ting ganske aabenlyst og uden Blusel, at moralsk Virkning i Retning af Hemske paa Spillelidenskaben ventede han sig ikke af denne særlige Stempelafgift paa Omsætningen af Aktier. Man har aldrig, sagde han, i dansk Skattelovgivning paalagt Skatter af moralske Grunde. Hvis man vil moralisere, skal man forbyde. Man beskatter f. Eks. ikke Totalisatorspillet for at hindre Folk i at spille, men for at faa de mange rare Penge, som alle de af Spillelidenskaben besatte er parate til at aflevere. Hvis man hæfter sig ved Umoraliteten, bør man forbyde. Og jeg synes, at Brandes deri havde Ret. Han vedkendte sig ganske aabent, at det var nogle af de rare Penge, mere eller mindre faktisk eksisterende, han ønskede omsat i reelle gode Kroner, og han fik ogsaa mange af dem, men han havde ogsaa Brug for mange, ligesom den højtærede Finansminister sikkert vil faa det. Dog vil jeg ikke haabe, at den Deviser, under hvilken den højtærede Finansminister under de kommende vanskelige Forhold vil arbejde, falder sammen med den, Finansminister Brandes anlagde, da han sagde, at man ikke skal indrette Udgifterne efter Indtægterne, men omvendt: Indtægterne først, saa maa man skrabe Indtægterne sammen bagefter. Og det er jo muligt for den, der har Adgang til at stikke Haanden lige saa dybt i Skatteydernes Lomme, som det skal være. Vi ved jo, hvad dette finansielt førte til i sin Tid; det ved vi alle. Krigsindtægterne steg i et voldsomt Tempo, men faldt efter Krigsperioden i et lige saa voldsomt Tempo, med Hundreder af Millioner, og vi ved, hvorledes det kostede en lang og besværlig Kamp at bringe Udgifterne ned paa et Niveau svarende til Indtægterne, hvad der jo ogsaa kun delvis lykkedes, og Bestræbelser i saa Henseende har jo under de sidste 10 Aars Regime været en saga blott. Jeg kan derfor ikke stærkt nok opfordre den højtærede Minister til at